

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πώς τοποθετείσαι;	5
-----------------------------	---

Α. Ο ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΙΠΟΛΗ

1. Ορφανός από μητέρα	7
2. Έγινε Τούρκος	10
3. Ο πατέρας του	11
4. Τι άπρακτος, τι άκαρπος	13
5. Θεέ μου, πού κατάντησα!	15
6. Στα γόνατα του πατέρα	18
7. Δίκοπο μαχαίρι	20
8. Βοήθησέ με, Κύριε	22
9. Αρχίζει να ανεβαίνει	25
10. «Νεκρός ήν καί άνέζησε»	27
11. Προβληματισμοί που γεννήθηκαν από το φως του λόγου του Θεού	30
12. Μη λυπηθείς κόπο	33
13. Ο Χριστός επλήρωσε για μας	36
14. Πώς διορθώνονται τα λάθη	40
15. Από τη θεωρία στην πράξη	44
16. Εαυτού διδάσκαλος ποτέ!	49
17. Πώς ενεργεί ο Θεός	53
18. Εγώ θα είμαι μαζί σου...	56
19. Ομολογεί τον Χριστό, ενώπιον των ανθρώπων	58

20. Μαρτύριο-μαρτυρία πίστεως στον Χριστό	.63
21. Η νίκη η νικήσασα τον κόσμο	.65
22. Διδάγματα	.67
Χρονολογικός πίνακας	.68

Β. Ο ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ

1. Χαμένες πατρίδες	.71
2. Ο Τριαντάφυλλος	.72
3. Θύελλα και τρικυμία	.75
4. Μπροστά στα συντρίμια	.78
5. Σκέφτεσαι σωστά;	.81
6. Πώς και γιατί ετούρκεψε	.83
7. Εις βοήθειαν	.86
8. Η αμαρτία θέλει ξερίζωμα	.79
9. Όλο και πιο κοντά	.92
10. Είναι πράγματι γλυκύτατος	.95
11. Δώσε μου ευλογία!	.97
12. Να περάσω να ιδώ τα παιδιά μου;	.100
13. Πατέρα! Πατέρα!	.101
14. Τι καλύτερο;	.105
15. Ο μέγας αλείπτης	.108
16. Δίκη και καταδίκη	.111
17. Στη φυλακή	.113
18. Ο ήρωας του καθήκοντος	.116
19. Μαρτυρία και μαρτύριο	.122
20. Ενθύμιο και φυλακτό μαζί	.125
21. Το Α και το Ω	.129

Πώς τοποθετείσαι;

«Βασιλεία του Θεού» και «κόσμος» είναι έννοιες διαμετρικά αντίθετες.

«Κόσμος», όμως, πλέον είναι ο προσκολλημένος εγωκεντρικά στις επίγειες πραγματικότητες άνθρωπος, που και αυτές τις βλέπει χρησιμοθηρικά, για ικανοποίηση επιθυμιών, ενώ φτιαχτήκαν ως ομορφιά (κόσμος) υπομνηστική της επιδιωκτέας ποιότητας! Για χάρη εγωιστικών ικανοποιήσεων θυσιάζει τα πάντα (αρχές, οικογένεια, γυναίκα, παιδιά). Τα θυσιάζει στον Μολώχ της ατομικής άνεσης και άποψης. Με αποτέλεσμα: «Καλοπερνάει» ο ίδιος, αλλά γεμίζει τους γύρω του θλίψη και πόνο.

Η «Βασιλεία του Θεού», βέβαια, απαιτεί να θυσιάσουμε τα «έξω» (=τα πρόσκαιρα) για τα «έσω» (=τα αιώνια, τα πνευματικά).

Το μικρό αυτό βιβλίο παρουσιάζει την πάλη δύο νέων ανθρώπων ανάμεσα στον κόσμο και τη Βασιλεία του Θεού. Βρέθηκαν μπλοκαρισμένοι από ένα σωρό περιστατικά που τους έσπρωχναν στο «έτσι θέλω» - «έτσι μου αρέσει», μα τα θυσίασαν όλα, για να κάμουν αυτό που «έπρεπε», αυτό που έβλεπαν στον Χριστό, αυτό που συνειδητοποίησαν ότι «είχαν χρέος» να κάμουν.

Ας παρακολουθήσουμε την πορεία της ζωής τους ανάμεσα στις καθημερινές τους «συμπληγάδες», κάνοντας συνεχώς στον εαυτό μας το ερώτημα:

— Συ, πού και πώς είσαι τοποθετημένος; Τι θα έκανες σε ανάλογη περίπτωση;

Ο Χριστός λέει: “Χωρίς έμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν”.

Χωρίς τη Χάρη του Θεού δεν γίνεται τίποτε· τίποτε καλό.

Και πόσο ωραίο είναι να μπορεί κανείς να παρακολουθήσει την πορεία της Χάρης σε μια ψυχή! Παίρνει μια ζεστασιά ψυχική· και μια μεγάλη δύναμη.

Αυτά τα δύο (“ζεστασιά” και δύναμη ψυχική) προσφέρουν οι βίοι των αγίων νεομαρτύρων: Δημητρίου, που μαρτύρησε στην Τρίπολη το 1803, και Τριαντάφυλλου, που μαρτύρησε στην Ανατολική Θράκη το 1820.

Στήριγμα για όλους μας, και ευεργεσία για την Εκκλησία του Χριστού στους αιώνες.

Πρέβεζα, 28 Σεπτεμβρίου 1996

† ο Πρεβέζης Μελέτιος

21. Η νίκη η νικήσασα τον κόσμο

Για τους Χριστιανούς, ωστόσο, η νίκη και ο θρίαμβος ανήκουν στον Αναστάντα Χριστό.

Αυτό ήλθαν να το επιβεβαιώσουν σημεία που έδωκε η δύναμη και η πανάγαθη βουλή του Κυρίου:

«Μετ' ολίγον από την μακαρίαν αποτομήν της τιμίας κεφαλής του Μάρτυρος, ηνεώχθησαν οι κεκλεισμένοι οφθαλμοί της κεκοιμημένης τρισολβίου κεφαλής του και εφάνετο ως ζώσα· προς θαυμασμόν και έκπληξιν των ορώντων. Τούτο το θαυμάσιον ήτο πράγματι θαύμα του Κυρίου· ίνα αποδείξη:

- ότι “δίκαιοι εις τον αιώνα ζώσι”.
- ότι, αν και προς καιρόν οι οφθαλμοί του έκλεισαν, όμως ηνεώχθησαν και βλέπουν καθαρώς το Τρισήλιον Φως της Θεότητος.

Αλλά και το νενεκρωμένον πρόσωπο του Μάρτυρος χαρά και θάμβος επροξένει εις τους ευλαβείς και ευσεβείς. Τύφλωσιν δε, μόνον εις τους εχθρούς του Χριστού. Διότι τόσον λαμπρά και ωραία εφάνετο η κεφαλή του, ώστε οι βλέποντες έλεγον ότι “ομοιάζει με κεφαλή ζώντος ανθρώπου, μόλις εκ του λουτρού εξερχομένου”! Πλησίον δε, εις το σώμα του, που έμεινε πολλές ημέρας άταφον, οι Χριστιανοί έβλεπαν αγγέλους να υπερίπτανται».

Βλέποντάς τα αυτά οι Χριστιανοί, επήραν θάρρος. Παραμέρισαν κάθε ίχνος φόβου και υπολογισμού του κινδύνου. Και όρμησαν στον τόπο του μαρτυρίου.

Όλοι ήθελαν από τον Μάρτυρα κάτι να πάρουν. Μια σταγόνα αίμα. Ένα ελάχιστο κομματάκι από τα ρούχα του. Μια τρίχα από τα μαλλιά του. Για αγιασμό τους. Για φυλαχτό τους. Μερικοί, τολμηρότεροι αυτοί, έκοψαν κομμάτια από τα δάκτυλά του. Και έγιναν με αυτά εκείνες τις ημέρες θεραπείες πολλές. Από τη χάρη που είχε πάρει ο άγιος.

Και το αποτέλεσμα;

Όσο θράσος είχαν στην αρχή, τόσο ντράπηκαν στο τέλος οι εχθροί του Σταυρού του Χριστού. Και άρχισαν να διαλύονται. Χωρίς, όπως έκαναν σε άλλες περιπτώσεις, να βρίζουν και να προπηλακίζουν τους ταπεινούς και εξευτελισμένους «ραγιαδες» τους.

Πώς να το έκαναν;

Οι Χριστιανοί το εφώναξαν με όλη τους τη δύναμη, αυτό που όλοι αισθάνονταν ως πραγματικότητα στη μύτη τους, ότι το νεκρό σώμα του Μάρτυρα ευωδίαζε. Γιατί η Αγία Τριάς είχε εκχύσει σ' αυτόν τη χάρη Της, τη δόξα Της, την αγιαστική Της δύναμη.

Οι Τούρκοι περίμεναν ότι σε λίγο θα βρωμούσε. Και θα είχαν το δικαίωμα να γελάσουν, και θα γελούσαν, εις βάρος των γκιαούρηδων (= των «απίστων» Χριστιανών). Αλλά πέρασαν τρεις ολόκληρες ημέρες και τρεις ολόκληρες νύχτες και το σώμα του Μάρτυρα ευωδίαζε. Και φαινόταν ολόλευκο σαν χιόνι!

Για να αμβλύνουν τη ντροπή τους, που όσο περνούσε ο καιρός, τόσο μεγάλωνε, οι ουλεμάδες

(=ιεροδιδασκαλοι των μωαμεθανών) διέταξαν να κάψουν το σώμα του Μάρτυρα. Μερικοί Χριστιανοί όμως έκαμαν παρέμβαση, και τους έπεισαν να το πετάξουν έξω από το κάστρο, «στην Κρεμάλα», να το φάνε τα σκυλιά. Αλλά μόλις έπεσε εκεί, το επήραν κρυφά και το ενταφίασαν με την πρόπουσα ευλάβεια.

Την κára του αγίου, την επήρε ο παπα-Αντώνιος και την έθεσε κάτω από την αγία Τράπεζα στην εκκλησία του αγίου Νικολάου. Από εκεί εξέπεμπε άρρητη ευωδία και ανέβλυζε μύρο. Τόσο, που ο παπα-Αντώνιος εφοβήθηκε και την μετεκόμισε σε άλλο μέρος.

Έτσι δοξάζει ο Θεός τους δούλους Του.

Σήμερα, τα λείψανα του Μάρτυρα Δημητρίου φυλάσσονται στην Ιερά Μονή αγίου Νικολάου Βαρσών. Και λιτανεύονται με κάθε επισημότητα στην Τρίπολη, που τιμάει πρεπόντως τη μνήμη του.

22. Διδάγματα

Είδαμε στον βίο του αγίου Δημητρίου την πορεία της χάρης του Θεού μέσα στην ψυχή του.

Είδαμε πώς γεννήθηκε μέσα στην ψυχή του η αμαρτία.

Είδαμε πώς ήλθε σε αίσθηση της απώλειας, στην οποία οδηγεί η αμαρτία.

Είδαμε πώς ο άνθρωπος παίρνει τον δρόμο της πνευματικής επιστροφής.

Είδαμε πώς ο άνθρωπος αρχίζει να προκόπτει πνευματικά και πώς προχωρεί μπροστά!

Είδαμε τη μεγάλη σημασία που έχει η παρουσία των ιερέων και της εξομολόγησεως στη ζωή του ανθρώπου.

Είδαμε πολλά και εθαυμάσαμε την πορεία της χάρης του Θεού στην ψυχή.

Ας έχει δόξα ο Θεός, που δεν θέλει τον θάνατο του αμαρτωλού, αλλά την μετάνοιά του, για επιστροφή και σωτηρία.

Και να μας αξιώσει, με το φως Του, με το φως που Εκείνος μας δίνει με το παράδειγμα του αγίου Δημητρίου:

- να θεμελιώσουμε πιο καλά τη ζωή μας.
- να παρακολουθούμε μέσα μας την πορεία της αμαρτίας και της χάριτος.
- να αγωνιζόμαστε, όπως και όσο πρέπει.
- να ανεβούμε πνευματικά λίγο πιο ψηλά.
- να γίνουμε καλύτεροι Χριστιανοί, πιο ευάρεστοι στον Κύριο.

Χρονολογικός πίνακας

Από τα στοιχεία που μας προσφέρει ο βίος του αγίου Δημητρίου, γραμμένος από συγχρόνους του και γνωστούς του (παπα-Αντώνιο, άγιο Μακάριο, άγιο Νικηφόρο Χίο), συμπεραίνουμε ότι ο άγιος Δημήτριος:

α. Εγεννήθη το 1779.

β. Ετούρκευσε στην πρώιμη εφηβική ηλικία 16-17 ετών, το 1796-97.

γ. Ήλθε σε συναίσθηση στην ηλικία των 18, το 1798.

δ. Έζησε στη Σμύρνη γύρω στα 4 χρόνια, μέχρι το 1802.

ε. Επήγε στη Χίο το 1802.

στ. Εμαρτύρησε στην ηλικία των 24 ετών, το 1803.